

Zeyneb BAYDAŞ

Beytussebab Kaymakamı İhsan Selim BAYDAS'ın Eşi

O Gün

Beytüşşebap'a gideceğimizi duyduğum ilk an korku ve heyecanı bir arada yaşamıştım. Heyecanlıydım; çünkü yeni bir ortam, yeni insanlar, farklı bir kültür... Korkuyordum; çünkü televizyonlarda her zaman ismini kötü olaylarla duyduğumuz bir yerde, neler yaşayacağımızı, bizi nelerin beklediğini bilmiyordum. Ama umutluyduk, duyduğumuz şeyler doğunun bambaşka olduğu, arkadaşlıkların, dostlukların, insanların daha samimi daha içten olduğuydu. Öyle olduğunu da gördük gerçekten. Kötü olan tek şey, bir siyah perde gibi oradaki bütün güzellikleri örten terör belasıydı.

Yeni ilçemize ilk gidişimiz (sonraki birçok defa kullanınca alıştığım) bir askeri helikopterle oldu ve ilçede bulunan askeri birliğe indik. İlk gün, hemen, beni başka bir odada misafir ederek, yapılan güvenlik toplantısı, sonraki süreçte sıklaşılarak devam etti. Normalde eşim evde işiyle ilgili şeyleri konuşan bir kişi değildir, ancak bu toplantılardan sonra bazen tatbikatlar yapıldığından korkmamam için önceden uyarırdı. Evde kendimize göre bazı tedbirler almıştık. Her şeyiyle alıştığım ve benimsediğim ilçeden bir şeye tam olarak alışmamıştım; ansızın duyulan, bazen uykuları bölen top, havan, silah sesleri. Planlı atış faaliyeti veya tatbikatsa eşimden haberim oluyordu, ama bazen ansızın olunca, "yoksa bir şey mi oldu" diye önce birbirimize sonra telefona bakan gözlerimizi alışamadığım. Ama insan zamanla alışımı-

yor da değil bir zaman sonra, top sesine, bomba sesine, hatta hangi sesin hangi silaha ait olduğuna...

Başka bir hayat vardı burada. Gelene kadar bilmediğim, bilmediğimiz bir hayat. TV'de izleyip "ah, vah" deyip sonra unutup geri döndüğümüz bir hayat. İlçeye gidişimizden sonra ilk defa şehit verildiği gün, sabaha karşı eve gelebilen eşimin yüzünden bir kere daha anladığım bir hayat.

Geldiğimiz günden itibaren herkes bir güne hazırlanıyordu sanki, zorlu bir güne. Yaz çok gerilimli ve sıcak geçmişti ama beklenen O günün 2 Eylül olacağını nereden bilecektim. Birkaç gündür devam eden sıkıntılı ruh halimizi, Mart'tan beri izin kullanamamışlığımıza yorduk ve hafta içi izin planları yaptık. Sıkılıp bahçeye çıkmıştık ki bir anda iri taneli güzel bir bahar yağmuru başladı. Yağmurda ıslanıp, o güzel toprak kokusunu çekmiştik içimize. "Yağmur rahmettir, dua et hanım" demişti eşim, sessizliğini bozup. Masumdu hava, masumdu etraf... Ne bilecektim bu sessizliğin birkaç saat sonra ateşler kusacağını...

Evin duvarlarına çarpan kurşunlar, kulağımızın dibinde patlayan bombalar, kırılan camlar, telsizden gelen titrek ama korkusuz konuşmalar ve kucığımdaki yavrumun "Anne" deyişi...

Saatler ilerlemiş, akşam çayı içilmişti. Oturuyorduk, ta ki o korkunç sesi duyana kadar. Ses çok yakından geliyordu, belli ki planlı bir faaliyet değildi bu sefer. Aceleyle odadan çıktık. Çıkamamızla gürültüler daha da arttı. Evin duvarlarına çarpan kurşunlar, kulağımızın dibinde patlayan bombalar, kırılan camlar, telsizden gelen titrek ama korkusuz konuşmalar ve kucağımdaki yavrumun “Anne” deyişi...

Kuytu bir yer bulmaya çalıştık o koca evde ama sanki ev küçülmüştü, nereye gitsek orda yoğunlaşıyordu sesler. Oturup bitmesini bekledik ama bitmiyordu. Dakikalar geçip gidiyor ama sesler bitmiyordu.

Güçlü olmalıydım. Kucağımda 2 yaşına girmemiş, gözlerime bakan oğlum Yusuf Burhan, karnımda hayatla tanışmaya 3 ayı kalmış dünyadan habersiz yavrum vardı. Güçlü olmalıydım çünkü yanımda üçümüz için endişelenen eşim, hem de bir elinde tüfek, diğerinde ki telsizden etrafı rahatlatmaya çalışan “sakin olun panik yapmayın” diyen, tam olarak olayın boyutunun ne olduğunu anlamaya çalışan, ailesiyle beraber ilçesini de düşünen “Kaymakam” vardı. O’nun halini görünce daha da güçlü hissettim kendimi çünkü beraber çıkmıştık bu yola. Hem bir tek biz değildik o an sıkıntıda olan. Bahçede korkusuzca bizi korumaya çalışan, bizim için kendini unutan yiğitler vardı. Ayrı ayrı onlarca yerde nöbet tutan gözler, tetikte duran eller vardı.

Zaman geçiyordu ama ortalık hala karışık. Birkaç kez bizi evden çıkarmaya çalışmışlar, ama başarılı olamamışlardı. Bekliyorduk sadece ve o an yapabildiğimiz tek şey vardı. Dua...

O’na sığınmaktan başka yapabileceğimiz bir şey kalmamıştı. Ölümü düşündüm sonra. Böyle ölmek varmış kaderde dedim. Ama daha yapacak çok şeyimiz vardı.

Planlarımız, hayallerimiz, çocuklarımızla yaşayacağımız acı tatlı günlerimiz... Eşim; “Çıkacağız hayatım Allah’ın izniyle” diyordu sürekli bana. Bir saat kadar sonra ateşler arasında çıkarılabildik evden. Ama o gece hiç bitmedi sanki. Yağmur, fırtına, top sesleri geç saatlere kadar devam etti. Eşim, bizi güvenli bir yere bırakırken, içeri dahi girmeden, yanımdan ayrıldığında bir kere daha anladım işinin zorluğunu. Bir yanda eşin, çocuğun, ailen, öbür yanda ilçen, sorumlulukların...

Biz ateşten sağ salim çıkmıştık ama 10 ananın, evladın, yarin yüreğine ateş düşmüştü o gece, hiç sönmeyecek bir ateş. Allah hepsine rahmet eylesin. Kalanlara sabır ve dayanma gücü versin.

Ertesi gün oğlumla beraber ilçeden ayrıldım. Eşim vazifesinin başında kalmıştı bir müddet daha. Anlam veremiyordum O’na. Onca şeyden sonra ertesi sabah hiçbir şey olmamış gibi devam edebilmek... “Biraz daha kalmalıyım” dedi ve bizi gönderdi.

Şu an 4 ay geçti o günün üzerinden. Yavrumuz doğdu ve ilk ismini, Allah(cc)ın ateşler içerisinden yakmadan çıkardığı peygamberden aldı; İbrahim Orhan.

Şimdi unutmaya çalışıyoruz yaşananları. Sadece bir acı hatıra olarak kalacak hafızalarımızda.

Güçlü olmalıydım çünkü yanımda üçümüz için endişelenen eşim, hem de bir elinde tüfek, diğerinde ki telsizden etrafı rahatlatmaya çalışan “sakin olun panik yapmayın” diyen, tam olarak olayın boyutunun ne olduğunu anlamaya çalışan, ailesiyle beraber ilçesini de düşünen “Kaymakam” vardı.